

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Novosada a soudců Mgr. Libora Zhřívála a JUDr. Veroniky Křest'ánové, Dr., ve věci žalobkyně: **J. J., roz. B.**, nar. xxx bytem v xxx, zastoupené JUDr. Pavlem Pileckým, advokátem, se sídlem v Praze 1, Těšnov 1163/5, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění za nemajetkovou újmu**, k odvolání žalobkyně a žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 13. dubna 2015, č. j. 20 C 106/2014-64,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **s e** ve vyhovujícím výroku o věci samé pod bodem I. **m ě n í** tak, že se žaloba co do částky 12.375 Kč spolu s 8,05 % p. a. úrokem z prodlení od 5. 6. 2014 do zaplacení zamítá.
- II. Rozsudek soudu I. stupně **s e** v zamítavém výroku o věci samé pod bodem II. **p o t v r z u j e**.
- III. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku 1.200 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

Shora uvedeným rozsudkem soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 12.375 Kč spolu s 8,05 % p. a. úrokem z prodlení od 5. 6. 2014 do zaplacení a nahradit náklady řízení ve výši 10.890 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně, vše do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I.), a zamítl žalobu na uložení povinnosti žalované zaplatit žalobkyni částku 104.794 Kč spolu s 8,05 % p. a. úrokem z prodlení (výrok II.).

Rozhodl tak v řízení, v němž se žalobkyně na žalované domáhala zaplacení částky 117.169 Kč s příslušenstvím coby přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou jí nesprávným úředním postupem spočívajícím v nepřiměřené délce dědického řízení po zůstavitelce L. L. vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 34 D 1974/2004. Žádost o náhradu nemajetkové újmy žalobkyně dne 4. 12. 2013 předběžně uplatnila u žalované, která jí z tohoto titulu vyplatila dne 3. 6. 2014 částku 49.500 Kč. Žalobkyně však se zhodnocením všech okolností případu žalovanou nesouhlasí, a obrátila se proto na soud.

Soud I. stupně provedl dokazování spisem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 34 D 1974/2004 a spisem téhož soudu sp. zn. 28 C 228/2010, z nichž učinil velmi podrobná zjištění, a poté za aplikace § 1, § 5, § 13 odst. 1, 2 a § 31a odst. 1, 2 a 3 zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem (dále jen „zák. č. 82/1998 Sb.“), dospěl k závěru o částečné důvodnosti žaloby. Vyšel ze zjištění, že předmětné dědické řízení trvalo od 16. 7. 2004 (usnesení o zahájení dědického řízení ve věci dědictví po zemřelé L. L.) do 14. 11. 2013 (právní moc usnesení ze dne 25. 9. 2013 o určení obvyklé ceny majetku zůstavitelky, výše dluhů, čisté hodnoty dědictví a vypořádání dědictví). Žalobkyně se sice stala účastníkem řízení teprve dnem 11. 11. 2009, kdy nabylo právní moci usnesení ze dne 22. 7. 2009, č. j. 34 D 1974/2004-224, jímž bylo rozhodnuto o jejím procesním nástupnictví, nicméně z hlediska celkové délky řízení je podle soudu I. stupně nutné ve vztahu k žalobkyni vycházet i z té jeho části, po kterou jako účastník řízení vystupoval její právní předchůdce, tj. v tomto případě po zemřelém R. B., jakožto dědici zemřelé B. B., jakožto dědičce zemřelé zůstavitelky L. L.. Dané řízení vyhodnotil jako nepřiměřeně dlouhé, nikoliv však jako extrémně nepřiměřeně dlouhé, protože jeho délka nepřesáhla 10 let, pročež vycházel ze základní částky 15.000 Kč (zde odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 21. 10. 2010, sp. zn. 30 Cdo 3026/2009). Základní částku pro zadostiučinění za uvedené období tak určil částkou 123.750 Kč. Dále poukázal na nesprávný úřední postup spočívající v průtazích mezi jednotlivými úkony notáře jako soudního komisaře, které byly činěny v delších časových rozestupech (v období roku 2005, 2008, 2009 a 2010), a v postupu soudu, který v případě usnesení ze dne 5. 12. 2007 toto vydal, aniž by vzal v úvahu úmrtí účastnice řízení B. B.. V řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 22 C 228/2010 (v němž byla projednávána žaloba na určení, že K. M. a L. B. nejsou závětními dědičkami zůstavitelky L. L. podle závěti ze dne 22. 5. 2004), do jehož skončení bylo předmětné dědické řízení přerušeno, soud I. stupně nesprávný úřední postup ani nezákonné rozhodnutí neshledal. Po přihlédnutí ke konkrétním okolnostem případu a ke kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zák. č.

82/1998 Sb. snížil základní částku o 20 % z důvodu složitosti věci jak z hlediska skutkového, když okruh dědiců po zemřelé zůstavitelce byl širší (bylo nutné zjišťovat řadu informací týkajících se majetku zůstavitelky, po roce trvání řízení došlo k nálezů závěti, bylo nutné realizovat výslech případného dědice zůstavitelky J. Č. dožádaným soudem z důvodu nepříznivého zdravotního stavu, zároveň po úmrtí J. Č. bylo nutné zjišťovat informace o jeho dědicích), tak i z hlediska procesního (bylo rozhodováno o procesních nástupnictvích, řízení bylo přerušeno do skončení řízení o žalobě na určení, ve vedlejším řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 28 C 228/2010 bylo nutné ustanovit opatrovníka L. B. s ohledem na její nepříznivý zdravotní stav). Z důvodu počtu stupňů soudní soustavy podílejících se na rozhodování věci soud I. stupně důvod pro snížení ani zvýšení základní částky neshledal, protože řízení probíhalo na dvou stupních soudní soustavy. Žalobkyně ani ostatní účastníci svým chováním délku řízení neovlivnili, a proto ani z tohoto důvodu základní částku nesnížil ani nezvýšil. Na délce řízení se však podílel notář, který byl soudem pověřen jako soudní komisař a jehož činnost se podle § 4 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. považuje za úřední postup, jenž v daném případě nebyl zcela plynulý a bez průtahů. Pokud žalobkyně spatřovala pochybení soudního komisaře v jeho konkrétním postupu, když připustil za zástupce někoho, kdo nebyl způsobilý být zástupcem, omezoval aktivity ke zjištění majetku zůstavitelky, a dále poukazovala i na pochybení soudu, který nesprávně označil účastníky v rozhodnutí ze dne 5. 12. 2007 a toto rozhodnutí bylo doručováno v nezměněné podobě procesním nástupcům po zemřelé paní B. a panu Č., což musel napravovat odvolací soud, soud I. stupně dovedl, že v těchto případech se jedná již o samotnou hranici podstaty rozhodovací činnosti, což již souvisí s nezávislostí při rozhodování. Takový postup notáře se také odrazil v jeho rozhodnutích, a nejedná se proto o nesprávný úřední postup z hlediska judikaturou vymezené definice. Z důvodu uvedeného postupu soudního komisaře a soudu tak základní částku zvýšil o 10 %. Z hlediska významu řízení pro žalobkyni soud I. stupně důvod pro zvýšení základní částky neshledal, a naopak poukázal na to, že žalobkyně nebyla přímou dědičkou zůstavitelky, ale teprve dědičkou dědice původní dědičky zůstavitelky, který se však účastníkem řízení nikdy nestal. Případnou nemajetkovou újmu proto mohla pociťovat pouze vzdáleně, do řízení vstoupila až v jeho necelé druhé polovině, přičemž základní částku snížil o 40 %. Celkem tak základní částku snížil o 50 % a uzavřel, že žalobkyni náleží přiměřené zadostiučinění ve výši 61.875 Kč. Protože žalobkyni již žalovaná poskytla částku 49.500 Kč, přiznal jí rozsudkem částku 12.375 Kč, a to včetně požadovaného příslušenství v podobě zákonných úroků z prodlení ve smyslu § 517 odst. 1 občanského zákoníku platného do 31. 12. 2013, ve spojení s ustanovením § 15 odst. 1, 2 zák. č. 82/1998 Sb., podle něhož má stát povinnost uspokojit požadavek nejpozději do šesti měsíců ode dne, kdy poškozený svůj nárok řádně uplatnil postupem podle § 14 zák. č. 82/1998 Sb. Protože v daném případě žalobkyně nárok u žalované uplatnila dne 4. 12. 2013, došlo k marnému uplynutí šestiměsíční lhůty dne 4. 6. 2014 a ode dne 5. 6. 2014 se žalovaná ocitla v prodlení. Právě od tohoto dne proto žalobkyni úroky z prodlení v zákonné výši přiznal. Ve zbývající části nároku na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 104.794 Kč s příslušenstvím žalobu jako nedůvodnou zamítl. Náhradu nákladů řízení žalobkyni přiznal v plné výši podle § 142 odst. 3 o. s. ř., když ta sice byla v řízení úspěšná pouze částečně, avšak přiznaná částka záležela na úvaze soudu.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání oba účastníci řízení.

Žalobkyně odvoláním napadla zamítavý výrok II. rozsudku a měla za to, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Pokud jde o neúplně zjištěný skutkový stav věci, obdobně jako již v obsáhlém podání ze dne 10. 3. 2015 (č. 1. 47 – 53

spisu) poukázala na jednotlivé skutečnosti plynoucí z dědického spisu, kdy notář jako soudní komisař či dědický soud sám pochybil. Soud I. stupně podle žalobkyně nepřihlédl k tomu, že řízení trvalo déle než 9 let, přestože dědický soud měl možnost dědické řízení ukončit ještě za doby života paní B. B. a pana J. Č., sourozenců zůstavitelky. Skutečností je, že žalobkyně ničím k průtahům řízení nepřispěla a že dědický soud - soudní komisař se dopustil závažných pochybení. Význam řízení byl přitom pro žalobkyni značný, neboť šlo o nezanedbatelnou ochranu jejího vlastnického práva. Nesprávné právní posouzení věci soudem I. stupně žalobkyně namítala proto, že soud její požadavek na uplatněnou nemajetkovou újmu posoudil pouze z důvodu nesprávného úředního postupu spočívajícího v průtazích a nepřiměřené délce řízení ovlivněné postupem notáře jako soudního komisaře, avšak žalobkyně doložila a má za prokázané, že při postupu soudu a soudního komisaře v dědickém řízení došlo i k nesprávnému úřednímu postupu soudního komisaře, který byl konstatován v rozhodnutích senátu Městského soudu v Praze pověřeného dědickou agendou, a to minimálně ve dvou závažných věcech, a nejedná se tak o to, že by se soud projedávající požadavek žalobkyně na nemajetkovou újmu dostal při posuzování nároku na samou hranici podstaty rozhodovací činnosti soudu z hlediska nezávislosti soudů. V této souvislosti poukázala na připuštění toho, že za účastníka řízení paní B. jednala neoprávněná osoba pan J. F. a na nezákonný postup při specifikaci osob, jimž dědický soud I. stupně uložil povinnost podat žalobu na určení, že K. M. a L. B. nejsou závětními dědičkami, včetně povinnosti v určení lhůty doložit soudnímu komisaři, že tato žaloba byla podána. Pokud soud I. stupně poukazuje na skutečnost, že procesně se žalobkyně stala účastníkem dědického řízení teprve dne 11. 11. 2009, žalobkyně poukázala na to, že občanský zákoník platný do 31. 12. 2013 stanovil, že dědictví po otci nabyta smrtí zůstavitele, tedy dne 26. 1. 2008. Protože i před tím, než Obvodní soud pro Prahu 4 rozhodl dne 22. 7. 2009 o tom, že je žalobkyně procesním nástupcem po paní B. B., byla žalobkyně aktivně legitimovaná v dědickém řízení, cítí se poškozena za celou dobu dědického řízení a nejen za dobu, kdy zemřel její otec. Z těchto důvodů navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v jí napadené části změnil tak, že žalovaná je povinna zaplatit žalobkyni částku 104.794 Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení, a taktéž jí přiznal náklady řízení.

Žalovaná v podaném odvolání napadla vyhovující výrok rozsudku pod bodem I. včetně povinnosti k úhradě nákladů řízení. Měla za to, že zadostiučinění ve výši 49.500 Kč, jež žalobkyni vyplatila, je dostačující, když vychází ze základní částky zadostiučinění ve výši 123.750 Kč (podle algoritmu sjednocujícího stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cpjn 206/2010; dále též jen „stanovisko“), jež byla ponížena celkem o 60 %, a to z důvodu určité složitosti věci o 20 % a o dalších 40 % z důvodu nižšího významu pro žalobkyni, když stejně tato kritéria zhodnotil i soud I. stupně. Na rozdíl od žalované však soud I. stupně zvýšil základní částku o 10 % z důvodu postupu notáře v průběhu dědického řízení, avšak žalovaná má za to, že takový postup není na místě. Notář nezpůsobil nějaký excesivní nebo abnormální průtah, resp. nezpůsobil nějaká triviální pochybení při rozhodovací činnosti. Určité průtahy či prodlevy, které notář způsobil, jsou dány okolnostmi, které zejména způsobil nepřiměřenou dobu trvání dědického řízení, avšak prodlevy nebyly nijak extrémní. Namítla proto, že soud I. stupně k tíži státu (soudu, notáře) zohlednil průtahy dvakrát, jednak při hodnocení přiměřenosti délky celého řízení a jednak při stanovení výše zadostiučinění. Ze všech těchto důvodů navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně ve výroku I. změnil tak, že se žaloba zamítá, a žalované přiznal náhradu nákladů řízení ve formě režijních paušálů ve smyslu nálezu Ústavního soudu sp. zn. ÚS Pl. 39/13.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212a o. s. ř.), a důvodným shledal pouze odvolání žalované.

Odvolací soud považuje skutkový stav popsany soudem I. stupně za správně zjištěný, a pro stručnost na něj proto odkazuje. Soud I. stupně na věc také aplikoval správná ustanovení zák. č. 82/1998 Sb., zejména ustanovení § 13 odst. 1 a § 31a, a přílehlavě uzavřel, že v daném případě došlo v posuzovaném řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 4 k nesprávnému úřednímu postupu spočívajícímu v nepřiměřené délce řízení. Při určování výše přiměřeného zadostiučinění vycházel soud I. stupně ze základní částky 15.000 Kč za první dva roky řízení a dále pak za každý další rok řízení. V posuzované věci, kdy předmětné dědické řízení trvalo po dobu 9 let a 3 měsíců, kdy žalobkyni byla žalovanou na zadostiučinění již před zahájením soudního řízení zaplacená částka 49.500 Kč a kdy i samotné kompenzační řízení je rychlé (žaloba byla soudu I. stupně doručena dne 5. 6. 2014), nelze než uzavřít, že základní částka stanovená soudem I. stupně (123.750 Kč) je odpovídající. Žalobkyně ostatně v tomto směru v odvolání ani žádné konkrétní námitky nevznáší.

Po přihlédnutí ke konkrétním okolnostem případu a kritériím uvedeným v § 31a odst. 3 písm. b) až e) zák. č. 82/1998 Sb. se odvolací soud dále ztotožňuje se závěrem, pro který soud I. stupně přistoupil ke zvýšení základní částky odškodnění o 10 % z důvodu nečinnosti soudního komisaře. Odvolací soud se pak ztotožňuje i s tím, že další soudem I. stupně rozvedená pochybení soudního komisaře či soudu dědického (včetně pochybení, která akcentuje v odvolání žalobkyně) jsou pochybení vztahující se již k samotné rozhodovací činnosti a souvisí s nezávislostí při rozhodování. Takové postupy proto také měly svůj odraz ve vydaných rozhodnutích (ve zrušujícím usnesení odvolacího soudu ze dne 31. 3. 2006, č. j. 24 Co 12/2006-119, ve vztahu k neoprávněnému jednání Josefa Fialky za účastníci B. B., a v měnícím rozhodnutí odvolacího soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 24 Co 22/2008-244, ve vztahu k nesprávné specifikaci osob, jimž bylo uloženo ve stanovené lhůtě podat žalobu proti závětním dědičkám K. M. a L.B.), a nelze zde proto hovořit o nesprávném úředním postupu. V každém případě však tento postup přispěl k samotné (nakonec nepřiměřené) délce předmětného dědického řízení, což bylo soudem I. stupně správně vzato v potaz.

Za situace, kdy žalobkyně nebyla přímou dědičkou zůstavitelky, ale teprve dědičkou dědice původní dědičky zůstavitelky (zůstavitelka byla sestrou babičky žalobkyně, tedy tzv. pratetou žalobkyně), považuje odvolací soud za zcela přílehlavé i snížení základní částky odškodnění (minimálně) o 40 %, jak to učinil soud I. stupně. Je totiž zcela evidentní, že újma vzniklá žalobkyni v této souvislosti nemůže být srovnatelná s újmou u přímého dědice. Žalobkyně se ostatně účastníkem dědického řízení stala až dne 11. 11. 2009. Nejde přitom o to, že by z hlediska celkové délky řízení ve vztahu k žalobkyni nebylo přihlédnuto i k té jeho části, po kterou jako účastník vystupoval její právní předchůdce (proto také soud I. stupně dovodil, že předmětné dědické řízení i ve vztahu k žalobkyni trvalo již od 16. 7. 2004), nýbrž o to, že újma vzniklá žalobkyni musí být oproti jejímu právnímu předchůdci jednoznačně nižší. V této souvislosti rovněž nelze přehlédnout, že ve stejném okamžiku jako žalobkyně (tj. k 11. 11. 2009) se účastníky dědického řízení staly také její dvě sestry a matka a za takové situace lze hovořit o tzv. sdílené újmě osob, které se v probíhajícím dědickém řízení navzájem podporovaly.

Žalobkyně v odvolání dále namítá, že význam řízení byl pro ni značný, protože šlo o nezanedbatelnou ochranu jejího vlastnického práva. Podle konstantní judikatury mají pro účastníka velký význam řízení, v nichž je řešena otázka omezení osobní svobody osoby, tedy především vazební věci či řízení detenční, a také řízení ve věcech opatrovnických, pracovněprávních, osobního stavu, sociálního zabezpečení, týkající se zdraví či života. Protože v daném případě se jednalo o „pouhé“ právo majetkové povahy a protože žalobkyně jako poškozená žádný zvýšený význam řízení neprokázala, je třeba uzavřít, že význam předmětu řízení je pro ni standardní, což nevede k posílení ani potlačení úvahy o porušení práva na projednání věci v přiměřené lhůtě, ani k případnému zvýšení či snížení základního odškodnění za ně (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 9. 2014, č. j. 30 Cdo 515/2014-92).

Oproti soudu I. stupně pak odvolací soud dovodil, že z důvodu složitosti věci je na místě snížení základní částky nikoliv o 20 %, nýbrž o 30 %. Pokud jde o právní a skutkovou složitost věci, odvolací soud se ztotožňuje a odkazuje na důvody, pro něž soud I. stupně věc posoudil jako nikoliv jednoduchou. V žádném případě totiž nešlo o věc banální, nýbrž složitou, jež byla komplikována i úmrtím tří dědiců v průběhu dědického řízení. Teprve po cca roce a čtvrt trvání dědického řízení se také objevila závěť, a bylo tak dále nutno ve sporném civilním řízení (podle § 175k odst. 2 o. s. ř., v tehdy účinném znění) rozhodnout o tom, zda určité osoby jsou či nejsou závětními dědici a v jakém rozsahu. Zde přitom bylo řízení komplikováno nepříznivým zdravotním stavem účastnice (jedné z žalovaných) a bylo nutné jí z tohoto důvodu ustanovit opatrovníka. Jedná se zde v každém případě o procesní komplikace, jež nelze klást státu k tíži. Byť bylo v posuzovaném řízení rozhodováno pouze soudy ve dvou stupních soudní soustavy, nelze přehlédnout, že odvolací soud rozhodoval opakovaně. I usnesení, jímž bylo dědické řízení skončeno (ze dne 25. 9. 2013, č. j. 34 D 1974/2004-336), hovoří o mimořádné časové náročnosti a mimořádné složitosti projednávané věci, pročež došlo ke zvýšení odměny notáře.

Ze všech těchto důvodů dospěl odvolací soud k závěru, že žalobkyně má právo na zaplacení nemajetkové újmy v penězích ve výši 49.500 Kč, tj. po snížení základní výše odškodnění 123.750 Kč o 60 %, a protože tato částka jí byla žalovanou již před zahájením řízení uhrazena, nezbylo, než rozsudek soudu I. stupně ve vyhovujícím výroku o věci samé pod bodem I. podle § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. změnit tak, že se žaloba co do částky 12.375 Kč spolu s požadovaným zákonným úrokem z prodlení od 5. 6. 2014 do zaplacení zamítá, a v zamítavém výroku o věci samé pod bodem II. jej podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný potvrdit. Odvolací soud je přesvědčen o tom, že částka, již se žalobkyni dostalo, zcela odpovídá poměrům posuzované věci, když významný satisfakční efekt má i to, že byla žalovanou uhrazena dobrovolně před zahájením soudního řízení.

Protože odvolací soud napadený rozsudek změnil, rozhodl nejen o náhradě nákladů odvolacího řízení, ale podle § 224 odst. 2 o. s. ř. současně i o nákladech řízení u soudu I. stupně. Žalovaná přitom byla v řízení zcela úspěšná a ve smyslu § 142 odst. 1 o. s. ř., v odvolacím řízení ve spojení s § 224 odst. 1 o. s. ř., má proti žalobkyni právo na náhradu účelně vynaložených nákladů. Tyto při vědomí závěrů nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 39/13 ze dne 7. 10. 2014 sestávají ze čtyř paušálních náhrad za úkony obdobné úkonům právní služby ve výši 300 Kč, a to konkrétně za písemné vyjádření k žalobě ze dne 27. 6. 2014, účast při jednání soudu I. stupně dne 4. 3. 2015, písemné vyjádření ve věci samé ze dne 24. 3. 2015 a podání odvolání ze dne 15. 6. 2015. Celkem tak žalované náleží částka 1.200 Kč. O lhůtě k plnění bylo rozhodnuto podle § 160 odst. 1 o. s. ř.

P o u č e n í : Proti výroku I. tohoto rozsudku **n e n í** dovolání přípustné.
Proti výroku II. tohoto rozsudku **j e** dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má - li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 8. října 2015

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J.A.